

## „Ați ținut poruncile?”

Întâi am mers o vreme în urma sa, apoi alături de el, pentru că aveam același drum. Când am observat haina sa închisă la culoare, preoțească, mi-a venit imediat gândul: „Cu omul acesta trebuie să vorbești”.

Având în vedere poziția sa, am considerat că este cel mai bine să apar ca unul care întreabă. Așa că am început:

„Poate că puteți să-mi spuneți, domnule, cum se poate ajunge în cer?”

„Ce vreți să spuneți?”, a răspuns el.

„Am întrebat, dacă puteți să-mi spuneți cum se poate ajunge în cer.”

Răspunsul a venit repede și precis:

„Țineți poruncile lui Dumnezeu!”

„Am încercat”, am răspuns eu, „dar m-am împotmolit complet. N-am ținut poruncile și nici *nu pot* să le țin.”

„Rugați-vă!”, a răspuns el. „Aceasta vă va ajuta.”

„Dar”, am răspuns eu, „dacă îmi fac rugăciunile cu toată seriozitatea și apoi mă ridic de pe genunchi și merg și fac tocmai contrariul celor ce m-am rugat, ce se va alege de mine?”

„Se pare că vă aflați într-o stare proastă”, a răspuns el, în timp ce mă privea sever.

La aceasta n-am răspuns nimic. O vreme ne-am continuat drumul, tăcând. Deodată a spus:

„Veniți la biserică!”

„La biserică?”, am răspuns eu. „Mă tem că aceasta mă va ajuta prea puțin. Căci din ce mi-ați spus până acum, trebuie să deduc că nu veți face nimic, decât să mă puneți sub porunci pe care eu nu pot să le țin. După cum știți, omul n-a fost în stare să țină singura poruncă dată lui de Dumnezeu, pe când trăia inocent în grădina Eden. Dar eu sunt născut în păcate și înclinat să păcătuiesc. Să fiu pus sub cele zece porunci într-o asemenea stare și pe lângă aceasta să mi se spună că dacă încalc una dintre ele sunt vinovat pentru toate (Iacov 2.10) - da, ce să mă fac eu cu ele? Nu mă obligați astfel la o sarcină de-a dreptul de neîndeplinit?”

„Veniți la biserică!”, a repetat el.

Am răspuns la această a doua invitație asemănător ca la prima și am continuat:

„Când Domnul Isus era pe pământ a rezumat poruncile în două și acestea sunt: «Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși» [Matei 22.37]. Îmi permiteți întrebarea: În viața dumneavoastră ați ținut aceste două porunci? Puteți s-o faceți?”

Când la aceasta n-am primit niciun răspuns, am urmat:

„Presupunând că L-am iubit pe Dumnezeu cu toată inima mea, mai puteam eu să mă fac vinovat de o singură faptă egoistă? N-ar trebui să fiu eu atunci cum era Hristos când trăia pe pământ? Dar eu acționez de foarte multe ori în mod egoist și nu semăn în niciun fel cu Hristos, care n-a

făcut niciodată ceva egoist. Îmi merge ca sărmanului Mefiboșet, care «era olog de amândouă picioarele» [2 Samuel 9.13]. Nu *pot* să stau în picioare înaintea lui Dumnezeu și să rezist.

El a repetat din nou:

„Veniți la biserică!”

„Nu”, am răspuns eu, clătinând din cap, „cu adevărat nu-mi va folosi la nimic. La fiecare mătanie pe care mi-o impuneți ar trebui să-mi spun că Hristos n-a făcut suficient ca să-l mântuiască pe păcătos. Dar El Însuși a spus despre lucrarea Sa pe cruce: «S-a sfârșit!» [Ioan 19.30]. Eu cred acest cuvânt. Și dumneavoastră pot să vă spun că am aflat ce este harul.”

După aceasta i-am povestit însoțitorului meu că eu m-am recunoscut deja acum mai bine de optsprezece ani ca păcătos pierdut și că atunci am fost mântuit prin credința în desăvârșita lucrare de ispășire a lui Isus Hristos și de atunci sunt absolut sigur de mântuirea mea în Hristos.

„Atunci am învățat să recunosc”, am încheiat eu, „că Domnul Isus a fost dat din cauza nelegiuirilor mele și că a fost înviat din nou pentru îndreptățirea mea. El trăiește acum sus, la dreapta lui Dumnezeu. Și pentru că El trăiește, trăiesc și eu, căci încă în timpul șederii Sale pe pământ a spus: «pentru că *Eu trăiesc, și voi veți trăi*» [Ioan 14.19]. Pe Acest Domn pot să-L numesc cu inima fericită Mântuitorul meu și știu că pe baza lucrării Sale, nu a mea, sunt mântuit pentru totdeauna și voi ajunge în cer.” - -

Atât a fost conversația noastră. Dacă cuvintele mele au făcut impresie asupra însoțitorului meu, nu știu. El m-a ascultat tăcut. Fără îndoială că era un bărbat serios și poate și unul învățat, dar «calea la Tatăl» încă n-o cunoscuse.

Poate că printre cititorii acestor rânduri este unul și altul care crede că ajunge în cer prin faptele sale bune și prin ținerea poruncilor. Cu gândul la asemenea suflete am scris aceste rânduri, ca să le arăt că se află într-o eroare fatală. Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu spune: „Toți cei care sunt din faptele legii sunt sub blestem, pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în cartea legii, ca să le facă!»” (Galateni 3.10). Și într-un alt loc se spune: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar” [Romani 3.10]. „*Toți* au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” [Romani 3.23]. Aceasta este o sentință îngrozitoare. Dar mulțumim lui Dumnezeu! că fraza nu se termină cu aceasta. Autorul continuă: „fiind îndreptățiți, fără plată, prin *harul* Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus” [Romani 3.24]. Acesta este un fapt pentru care Dumnezeului îndurător și milostiv I se va aduce laudă și mulțumire toată eternitatea. Toți oamenii sunt păcătoși, toți sunt pierduți, fără excepție, dar, de asemenea, toți sunt invitați să se lase mântuiți prin *harul* Său, prin mântuirea care este în Hristos Isus. Oricine, chiar și păcătosul cel mai rău, poate fi salvat „prin *har, prin credință*”. Nu propriul merit duce în cer. „Este darul lui Dumnezeu: nu din fapte, ca să nu se laude nimeni.” „Suntem lucrarea *Sa* - prin *har* sunteți mântuiți, prin *credință*.” (Compară cu Efeseni 2.8-10.) „Omul este îndreptăți prin *credință, fără faptele legii*” (Romani 3.28). Faptul de a fi pus din nou pe sfeșnic acest adevăr incomparabil a fost tocmai cucerirea minunată a Reformei, a fost conținutul mesajului lui Martin Luther către poporul german, nu, ci către lumea întreagă. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! că acesta este un mesaj *pentru fiecare*, pentru oricine simte că este pierdut și care dorește să fie mântuit. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! că unui asemenea om nu trebuie să i se spună: Ține poruncile! „*Crede!*”, așa sună invitația Scripturii. Crede întâi ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său despre starea complet pierdută a omului, crede că tu din fire „ești mort în greșelile și păcatele tale”, un „copil al mâniei” și pierdut fără speranță! Smerește-te sub aceasta! Dacă ai făcut-o este bucuria și plăcerea lui Dumnezeu să-ți îndrepte privirea spre Isus, Fiul Său. Credința *mântuitoare* este cea în Isus, Preaiubitul și Alesul lui Dumnezeu, „pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire (sau mijloc de ispășire) prin *credința* în sângele Lui, ... spre

arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus”. (Compară cu Romani 3.25,26.) Credință, mereu credință! Și îndreptățire *prin credință*! Prin urmare, apostolul continuă în capitolul cinci al epistolei sale, triumfând: „Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos ... și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu”; și dăruită ca în granit stă acolo marea sa concluzie: „Deci acum nu este *nici o condamnare* pentru cei în Hristos Isus” (Romani 8.1).

Ar putea să fie confirmată mai limpede poziția sigură a celui devenit credincios în Hristos? Cuvintele apostolului constituie o întregire minunată a cuvintelor Domnului și Mântuitorului nostru: „Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” sau și acel cunoscut mesaj de dragoste al lui Dumnezeu, adresat întregii omeniri: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca *oricine crede* în El să *nu* piară, ci să *aibă* viață eternă” (Ioan 5.24; 3.16).

Profesorul Tholuck a spus odată:

„Exisă nenumărați oameni care sunt mântuiți prin pasaje albine ale Sfintei Scripturi. Ioan 3.16 este un astfel de pasaj albin al Scripturii, dar un cuvânt strălucește dintre toate celelalte cuvinte ale versetului: *«oricine crede în El»*”.

---

Titlul original: „Haben Sie die Gebote gehalten?”  
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 269-274.